RAGNAR JÓNASSON

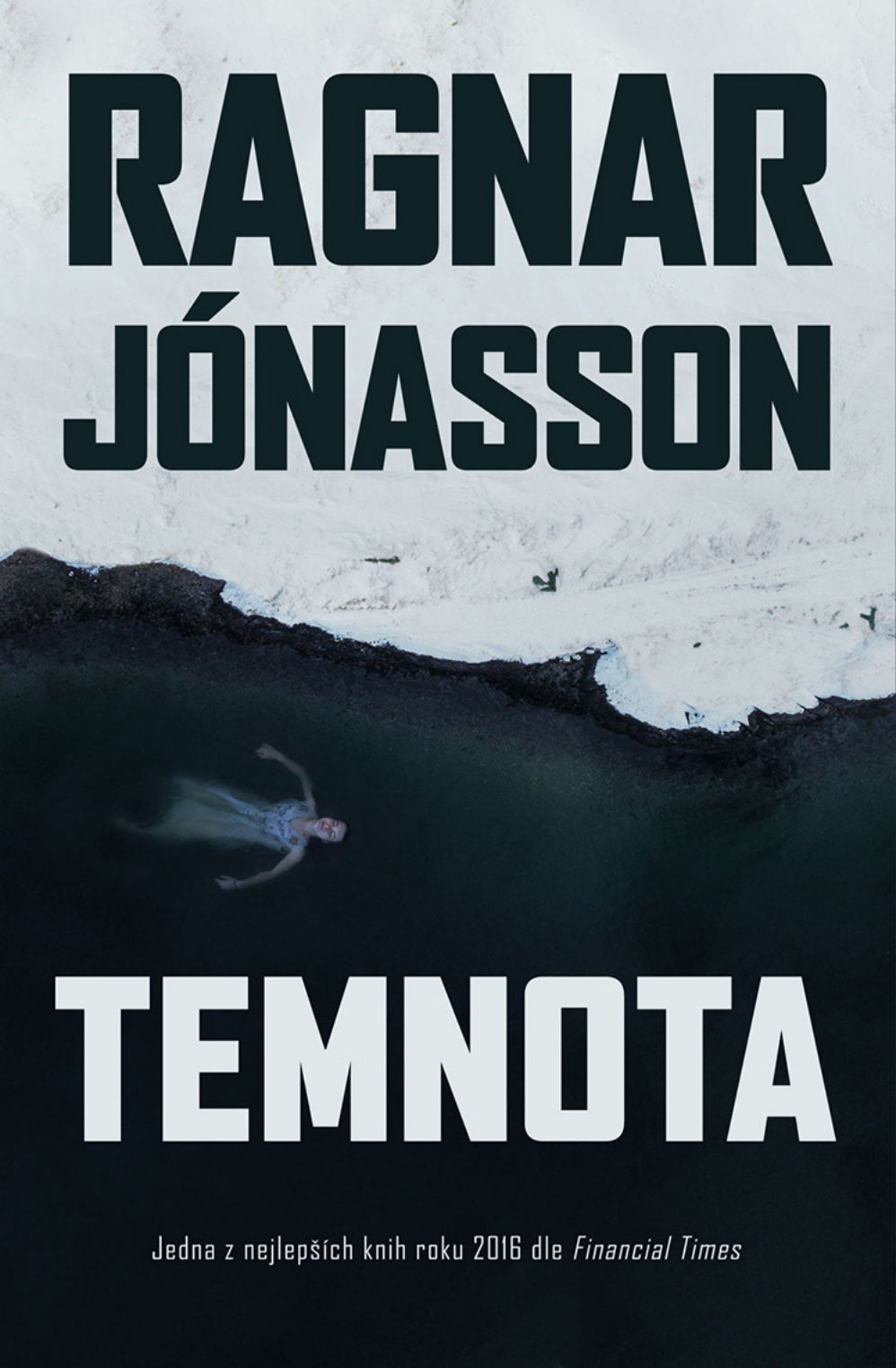

TEMNOTA

Jedna z nejlepších knih roku 2016 dle *Financial Times*

RAGNAR JÓNASSON

TEMNOTA

Copyright © Ragnar Jónasson 2015
Published by agreement with Copenhagen Literary Agency ApS, Copenhagen.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Vendula Hlavová, 2019
Obálka © Kreatika s.r.o., 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-294-0 (pdf)

RAGNAR JÓNASSON

TEMNOTA

Přeložila Vendula Hlavová

Mé matce

„Jako blesk z pekel vztek zkroutí člověku všechny údy, zažehne záhubu v jeho očích…“

Biskup Jón Vídalín

DEN PRVNÍ

1

„Jak jste mě našla?“ zeptala se třesoucím se hlasem. Ve tváři se jí zračilo zděšení.

Inspektorka Hulda Hermannsová pocítila přirozenou zvědavost. A to i přesto, že se za ty roky naučila očekávat nervózní reakci od každého vyslýchaného. Ani nemuseli mít co skrývat. Být zpovídán policií bylo vždy zastrašující zkušeností. A je jedno, zda šlo o formální výslech na stanici, nebo o neformální konverzaci jako v tomto případě. Seděly naproti sobě ve stísněné odpočívárně vedle kantýny pro zaměstnance pečovatelského domu v Reykjavíku. Tady ta nervózní žena pracovala. Bylo jí zhruba čtyřicet. Krátce střižené vlasy dotvářely její ztrhaný výraz. Vypadala unaveně a nečekaná návštěva ji očividně rozhodila. Mohlo to mít samozřejmě zcela nevinné vysvětlení. Nicméně Hulda si byla téměř jistá, že tahle žena má co skrývat. Za svou dlouhou kariéru mluvila s tolika podezřelými, že už

neměla problém odhadnout, kdo se ji snaží oblafnout. Někdo by to nazval intuicí, ale Hulda to slovo nesnášela. Považovala ho za známku netečnosti.

„Jak jsem vás našla…?“ zopakovala klidně. „Copak jste chtěla, aby se tak nestalo?“ Otáčela její slova proti ní – konverzaci nějak udržet musela.

„Co? No to…“

Ve vzduchu se vznášel závan kávy. Vůní by se to nazvat nedalo. Stísněná místnost byla temná, nábytek v ní zašlý a šedě institucionální.

Žena si položila ruku na stůl. Jakmile ji znovu zvedla ke své tváři, na stole se objevil její vlhký otisk. Jasná známka toho, že Hulda našla svého pachatele. Obvykle by ji to potěšilo, ale teď uspokojení necítila.

„Musím se vás zeptat na incident z minulého týdne,“ pokračovala po krátké odmlce. Jak bylo jejím zvykem, mluvila trochu rychleji, přátelským a optimistickým tónem. Stal se součástí její pozitivní osobnosti, kterou si v pracovním životě tolik osvojila. Používala ji i u tak složitých úkolů, jako byl tento. Jakmile si doma večer zula boty, často se změnila v úplně jiného člověka. Veškeré zásoby její energie byly vyčerpány a ona podlehla únavě a sklíčenosti.

Žena přikývla. Bylo jí jasné, co bude následovat.

„Kde jste byla v pátek ráno?“

Odpověď se ozvala okamžitě: „V práci, pokud si dobře vzpomínám.“

Huldě se skoro ulevilo, že se žena o svou svobodu nechystá přijít bez boje. „Jste si tím jistá?“ zeptala se. Pozorně sledovala její reakci. Zaklonila se a založila

si ruce. Typický výslechový postoj. Někdo by to mohl považovat za známku toho, že se brání nebo že v sobě nemá ani špetku empatie. Brání? To sotva. Prostě jen nechtěla, aby jí ruce překážely a rozptylovaly ji, když se musí soustředit. Co se týče empatie, není třeba, aby své emoce zapojovala víc než teď. Její práce si už tak vybírala dost velkou daň. Byla si vědoma toho, že vyšetřování provádí tak čestně a zapáleně, až to hraničí s posedlostí.

„Jste si jistá?“ zopakovala. „Můžeme si to snadno ověřit. Nechcete přece, abychom zjistili, že jste lhala.“

Žena nic neříkala, ale její rozpaky byly očividné.

„Jeden muž byl sražen autem,“ řekla Hulda věcně.

„Opravdu?“

„Ano, určitě jste to viděla v novinách nebo v televizi.“

„Co? No, možná.“ Po krátké odmlce dodala: „Jak je na tom?“

„Přežije to, pokud vám jde o tohle.“

„Ne, to opravdu ne… já…“

„Ale už se z toho nevylíže. Je v kómatu. Takže o tom incidentu víte?“

„Já… no… zřejmě jsem to zahlédla v novinách…“

„Už tam ale nenapsali, že ten muž je usvědčený pedofil.“

Když žena nereagovala, Hulda pokračovala: „Ale to už jste věděla, když jste ho srazila.“

Stále bez reakce.

„Už před lety ho odsoudili a on si odseděl celý trest.“

Žena ji přerušila: „Proč si myslíte, že s tím mám něco společného?“

„Jak jsem řekla, svoje si odseděl. Ale jak jsme během vyšetřování zjistili, neznamená to, že by s tím přestal. Měli jsme důvod domnívat se, že nešlo o nehodu. Proto jsme prohledali jeho byt, abychom našli vodítka k možnému motivu. A našli jsme všechny ty fotky."

„Fotky?" Žena byla hluboce otřesena. „Co na nich bylo?" Zadržela dech.

„Děti."

Žena se očividně zoufale chtěla ptát dál, ale nedovolila si to.

„Včetně vašeho syna," odpověděla Hulda na nevyřčenou otázku.

Po ženině tváři začaly stékat slzy. „Fotky… mého syna," vykoktala, zatímco se zalykala slzami.

„Proč jste ho nenahlásila?" zeptala se Hulda. Snažila se neznít vyčítavě.

„Co? Já nevím. Samozřejmě že jsem měla… ale myslela jsem na něj, víte? Na svého syna. Nemohla bych mu to udělat. Musel by… mluvit s lidmi… svědčit u soudu. Možná to byla chyba…"

„Srazit ho? Jo, to byla."

Po krátkém zaváhání žena pokračovala: „No… ano… ale…"

Hulda vyčkávala, nechávala jí prostor pro doznání. Ani tak však neměla obvyklý pocit zadostiučinění z toho, že našla pachatele. Zpravidla se soustředila na perfektní výkon a byla hrdá na množství složitých případů, které za ty roky vyřešila. Problémem bylo, že nebyla přesvědčená, že žena sedící před ní je skutečným viníkem. Navzdory její neoddiskutovatelné vině. Byla spíš obětí.

Žena se neovladatelně rozvzlykala a řekla: „Já… sledovala…," pak se odmlčela. Pláč ji skoro dusil.

„Sledovala jste ho? Žijete ve stejné čtvrti, že?"

„Ano," zašeptala se znovunabytým hlasem. Vztek jí propůjčil náhlou sílu. „Dávala jsem na toho hajzla pozor. Nedokázala jsem snést myšlenku, že to dělá dál. Pořád mě budily noční můry. Zdálo se mi, že si vybral další oběť. A… a že… za všechno můžu já, protože jsem ho nenahlásila. Chápete?"

Hulda přikývla. Jistě že chápala.

„Pak jsem ho uviděla. U školy. Zrovna jsem přivezla svého syna. Zaparkovala jsem a sledovala jsem ho. Mluvil s nějakými chlapci, s tím… s tím svým odporným úsměvem na tváři. Chvíli se zdržel na hřišti a mě to strašně naštvalo. Nepřestal. Muži jako on nikdy nepřestanou." Setřela si tváře, ale slzy po nich stékaly dál.

„Jistě."

„A pak, zničehonic, přišla moje šance. Když odešel ze školy, sledovala jsem ho. Přecházel přes silnici. Kolem nebylo ani živáčka, nikdo by mě neviděl, tak jsem prostě šlápla na plyn. Nevím, na co jsem v tu chvíli myslela. Spíš jsem nemyslela vůbec." Žena se znovu poddala hlasitému vzlykání a svou tvář skryla v dlaních. Pak nejistě pokračovala: „Nechtěla jsem ho zabít. Nemyslím si, že jsem chtěla. Byla jsem vyděšená a naštvaná. Co teď se mnou bude? Nemůžu… nemůžu jít do vězení. Máme jenom jeden druhého, můj syn a já. Jeho otec je k ničemu. Rozhodně si ho nevezme."

Hulda se beze slova postavila a položila jí ruku na rameno.

2

Mladá matka stála u skla a čekala. Jako obvykle se na návštěvu nastrojila. Její nejlepší kabát vypadal trochu obnošeně, ale peněz bylo málo a musel stačit. Vždy ji nechávali čekat, jako by ji trestali, jako by jí neustále připomínali její omyl a dávali příležitost zpytovat svou životní chybu. Aby toho nebylo málo, venku pršelo a kabát jí provlhl.

Uběhlo několik minut, které jí připadaly jako celá věčnost, než se v místnosti konečně objevila sestřička s malou dívkou v náručí. Matčino srdce poskočilo. Tak jako pokaždé, když za sklem spatřila svou dceru. Přemohla ji vlna sklíčenosti a zoufalství, ale statečně se ji snažila skrývat. I když maličké bylo teprve šest měsíců (a to zrovna dnes) a nebylo pravděpodobné, že si z návštěvy bude něco pamatovat, matka instinktivně cítila, že je životně důležité, aby její vzpomínky byly pozitivní a tyto návštěvy pro ni byly šťastnými událostmi.

Ale maličká se ani zdaleka netvářila šťastně, a co hůř, na matku na druhé straně skla vůbec nereagovala. Jako by se dívala na cizince: podivnou ženu v mokrém kabátu, kterou nikdy dřív neviděla. A přesto to nebylo tak dávno, kdy v porodnici ležela v jejím náručí.

Žena měla povolené dvě návštěvy za týden. Nestačilo to. Pokaždé cítila, jak se s dcerou neustále vzdalují: pouhé dvě návštěvy týdně a sklo mezi nimi.

Matka se svému dítěti snažila něco říct. Pokoušela se mluvit přes sklo. Věděla, že se zvuk dostane skrz, ale k čemu by ta slova byla? Dívenka byla příliš malá na to, aby je chápala: potřebovala pochovat v matčině náručí.

Se slzami v očích se na dcerku usmála a řekla jí, jak moc ji miluje. „Pořádně jez," řekla. „Poslouchej sestřičky." Přitom jediné, po čem toužila, bylo rozbít sklo a sebrat dítě z rukou její opatrovatelky, pevně ho sevřít a už nikdy nepustit.

Aniž si to uvědomila, přesunula se přímo ke sklu. Lehce na něj zaťukala a dívčina ústa se stočila do lehkého úsměvu, který zahřál matčino srdce. Z očí se vydrala první slza a stékala jí po tváři. Zaťukala trochu silněji, ale malá se lekla a rozplakala se.

Matka se nedokázala ovládnout a začala do skla stále hlasitěji bušit a křičet: „Dejte mi ji, chci svoji dceru!"

Sestřička vstala a vyběhla s malou ven z místnosti. Ani pak ale matka nepřestala mlátit a křičet.

Náhle na svém rameni ucítila ruku. Přestala bít do skla a ohlédla se na starší ženu, která stála za ní. Už se setkaly.

„Ale no tak, víte, že tohle nejde," řekla žena něžně. „Nemůžeme vám dovolit návštěvy, pokud budete takhle vyvádět. Vyděsíte svou maličkou."

Slova se jí rozléhala hlavou. Všechno už to slyšela: že je v nejlepším zájmu dítěte, aby si neutvořilo příliš blízké pouto s matkou, že by to čekání mezi návštěvami jen zhoršilo. Musí pochopit, že takhle je to pro její dceru nejlepší.

Nedávalo jí to smysl, ale z obavy, aby jí návštěvy nezakázali, předstírala, že to chápe.

Jakmile stála znovu venku na dešti, rozhodla se, že až budou znovu spolu, nikdy své dceři o tomto období neřekne – o tom skle a nuceném odloučení. Mohla jen doufat, že si to dívenka nebude pamatovat.

3

Když Hulda dokončila výslech té ženy, odbila už skoro šestá. Vydala se domů. Musí si promyslet, co podnikne dál.

Léto se blížilo mílovými kroky a dny byly stále delší, ale po sluníčku stále nebylo ani stopy. Jen déšť a další déšť.

V jejích vzpomínkách byla léta teplejší a jasnější. Koupala se v slunci. Tolik vzpomínek. Vlastně až příliš. Pomyšlení, že jí bude už šedesát pět, bylo neuvěřitelné. Neměla pocit, že by byla v půlce šedesátky a na obzoru se blížila sedmdesátka.

Přijmout svůj věk je jedna věc. Přijmout důchod úplně jiná. Ale nedalo se tomu uniknout. Už brzy do něj půjde. Ne že by věděla, jak se někdo má v takovém věku cítit. Její matka byla v šedesáti stará paní, ale když na tom teď byla Hulda stejně, neviděla rozdíl mezi čtyřiceti čtyřmi a šedesáti čtyřmi. Možná měla poslední

dobou trochu menší výdrž, ale toho by si nikdo nevšiml. Její zrak byl stále docela dobrý, i když sluch už trošku zeslábl.

Udržovala se ve formě. O to se postarala její láska k přírodě. Dokonce měla i potvrzení, které dokazovalo, že není stará. „Jste ve výborné kondici," řekl na poslední prohlídce ten mladý doktor (který byl samozřejmě příliš mladý na to, aby byl doktor). Vlastně řekl: „Jste ve výborné kondici *na váš věk*."

Udržovala si postavu a její krátké vlasy byly stále přirozeně hnědé, i když tu a tam se objevil šedý vlas. Teprve když se podívala do zrcadla, uviděla brázdy času. Někdy ani nevěřila tomu, co vlastně vidí. Jako by ten člověk v odraze byl někdo cizí, koho raději nepoznávala, i když byla jeho tvář známá. Vrásky po celém obličeji, kruhy pod očima, vytahaná kůže. Kdo je tahle žena a co dělá v jejím zrcadle?

Usadila se do svého pohodlného křesla (které měla po své matce) a zírala z okna obýváku. Nebylo moc na co koukat. Prostě výhled ze čtvrtého patra paneláku.

Ale nebylo tomu tak vždy. Čas od času nostalgicky zavzpomínala na staré časy, na rodinný život v domě u moře v Álftanes. Dovolila si ty okamžiky připomenout. Ptačí zpěv tam byl o tolik hlasitější a vytrvalejší. Stačil jediný krok do zahrady a byli jste blízko přírodě. Samozřejmě že kvůli nedalekému moři bylo větrno, ale čerstvý mořský vzduch, i když studený, byl pro Huldu životadárnou mízou. Měla ve zvyku postavit se na pobřeží pod domem, zavřít oči, zaplnit svou mysl zvuky přírody – otřesy vln, skřehotání racků – a jen oddechovat.

Roky utíkaly tak rychle. Jako by se teprve včera stala matkou, jako by se teprve včera vdala. Ale když je začala počítat, uvědomila si, že je to už celá věčnost. Čas byl jako koncertina: jedna minuta utekla mžikem oka, další se neurčitě táhla.

Byla si jistá, že jí bude práce chybět. Navzdory všem těm chvílím, kdy byla dotčená, že její nadání podceňují. Navzdory tomu, že každou chvíli udeřila hlavou do skleněného stropu.

Pravdou ale bylo, že se děsila samoty, i když se na obzoru objevily světlé zítřky. Stále nevěděla, kam její přátelství s tím mužem z turistického klubu směřuje, ale možnosti, které otevíralo, byly vyzývavé i znepokojivé. Víceméně byla sama od chvíle, kdy ovdověla. Zpočátku jeho návrhy odmítala. Dál přemýšlela nad nevýhodami takového vztahu a obávala se, že je na něj už stará. To se jí nepodobalo. Obvykle se ze všech sil snažila, aby na svůj věk zapomněla. V srdci byla stále mladá. Ale tentokrát se to číslo (šedesát čtyři!) začalo stavět do cesty. Pořád se sama sebe ptala, zda je dobrý nápad vrhat se v takovém věku do nového vztahu, ale brzy jí došlo, že jde jen o prázdnou výmluvu, která ji má ochránit před riziky. Bála se, to je celé.

Hulda byla rozhodnuta brát to krůček po krůčku. Ať se děje, co se děje. Nebylo třeba se do toho vrhat po hlavě. Líbil se jí a snadno si dokázala představit, že s ním stráví svoje poslední roky. Nebyla to láska (už zapomněla, jaký to je pocit), ale ta pro ni nebyla podmínkou. Sdíleli vášeň pro přírodu, což nebylo samozřejmostí, a jeho společnost ji těšila. Ale věděla, že k další schůzce svolila

i kvůli něčemu jinému. Pokud by měla být upřímná, rozhodující byl hlavně blížící se důchod: nedokázala snést pomyšlení, že zestárne sama.

4

Ten e-mail ji zaskočil, i když jeho obsah byl poměrně jasný. Šéf se s ní chce hned ráno setkat, aby si promluvili. E-mail poslal docela pozdě večer, což bylo samo o sobě nezvyklé. Netradiční bylo i to, že by chtěl začít svůj den tím, že „si promluví“ zrovna s *ní*. Hulda byla zvyklá, že pořádal neformální ranní schůze, ale sama na ně nikdy nebyla pozvaná. Nešlo ani tak o pracovní schůze jako spíš o „chlapská“ setkání a ona rozhodně nebyla součástí této party. Navzdory všem těm rokům na zodpovědné pozici měla stále pocit, že jí nadřízení plně nevěří. Koneckonců to platilo i o podřízených. Co se povýšení týká, vedení ji nemohlo přehlížet, ale nakonec narazila na zeď. Pozice, na které se hlásila, byly svěřovány mladším mužům a ona nakonec přijala nevyhnutelné. Namísto dalších vavřínů se spokojila s vykonáváním práce detektiva, a to jak nejlépe dovedla.

Chodbou vedoucí do Magnúsovy kanceláře proto kráčela s lehkým znepokojením. Na její zaklepání okamžitě odpověděl s typickou žoviálností, ale Hulda cítila, že je jeho přátelství jen povrchní.

„Posaď se, Huldo," oznámil a Huldě z jeho přezíravého tónu vstaly chlupy na rukou.

„Mám hromadu práce," odpověděla. „Je to důležité?"

„Posaď se," zopakoval. „Musíme si promluvit o tvé situaci." Magnúsovi bylo sotva čtyřicet. Na vrchol policejního žebříčku se dostal poměrně rychle. Byl vysoký a zdatný, i když byl na muže svého věku trochu hubený.

S třesoucím se srdcem se posadila. Její situaci?

„Už nemáš tolik času," spustil Magnús s úsměvem. Když Hulda neodpovídala, odkašlal si a zkusil to znovu, tentokrát trochu neohrabaněji. „Tedy, tohle je tvůj poslední rok, že?"

„Přesně tak," odpověděla váhavě. „Na konci roku mám jít do důchodu."

„Jistě. Jde o to, že…," odmlčel se, jako by musel pečlivě volit další slova. „Příští měsíc se k nám přidá jeden mladý muž. Skutečné eso."

Hulda stále netušila, kam ta konverzace směřuje.

„Převezme to po tobě," pokračoval Magnús. „Měli jsme ohromné štěstí, že jsme ho získali. Mohl odejít do zahraničí nebo do soukromého sektoru."

Jako by ji udeřil přímo do břicha. „Cože? Převezme to po mně? Co… co tím myslíš?"

„Převezme tvou práci a kancelář."

Hulda nevěděla co říct. Hlavou se jí začaly honit myšlenky. „Kdy?“ zeptala se chraptivě, když konečně popadla dech.

„Za dva týdny.“

„Ale… ale co bude se mnou?“ Ta novina ji rozhodila.

„Můžeš jít klidně hned. Stejně ti moc času nezbývá. Jde vlastně jenom o posunutí tvého odchodu. O pár měsíců.“

„Jít? Hned?“

„Ano. Samozřejmě s plným platem. Nevyhazujeme tě, Huldo, jen si vezmeš pár měsíců volna a pak rovnou přejdeš do penze. Neovlivní to částku, kterou dostaneš. Není třeba tvářit se tak překvapeně. Je to dobrý obchod. Nesnažím se tě obrat.“

„Dobrý obchod?“

„Samozřejmě. Budeš mít víc času na koníčky. Víc času na…“ Jeho výraz prozradil, že vůbec netuší, co Hulda dělá ve svém volném čase. „Víc času pro…“ Znovu se uprostřed věty odmlčel: měl by vědět, že nemá rodinu.

„Děkuji za nabídku, ale do důchodu nechci odejít dřív,“ řekla strnule. Snažila se ovládnout svůj výraz. „I tak ale děkuju.“

„No, vlastně to nebyla nabídka. Už jsem rozhodl,“ zostřil Magnús.

„Rozhodl? Copak k tomu nemám co říct?“

„Promiň, Huldo. Potřebujeme tvoji kancelář.“

A obklopit se mladším týmem, pomyslela si.

„To mám za všechnu svou práci?“ Slyšela, jak jí kolísá hlas.

„Ale no tak, neber to tak zle. Tady nejde o tvé schopnosti. No tak, Huldo. Víš, že jsi jeden z nejlepších policajtů, co máme. Oba to víme."

„Ale co moje případy?"

„Většinu z nich už jsem přesunul na jiné členy týmu. Než odejdeš, můžeš si s tím novým sednout a uvést ho do obrazu. Největší případ je teď sražení toho pedofila, ne? Nějaký pokrok?"

Na chvilku se zamyslela. Její ego by uspokojilo, kdyby svou kariéru ukončila posledním úspěchem. Případ uzavřen, doznání v kapse. Žena, která v pomatení smyslů vzala zákon do vlastních rukou, aby zabránila padnout dalším dětem do spárů útočníka. Snad byla v tom útoku jakási spravedlnost, zasloužená odplata…

„Obávám se, že se ani zdaleka neblížím k vyřešení," odpověděla po odmlce. „Řekla bych, že šlo o nehodu. Doporučila bych ho na čas odložit a doufat, že se řidič časem sám přizná."

„Hmm, dobře. Fajn. Na konci roku uspořádáme malý večírek, abychom se s tebou formálně rozloučili. Až půjdeš oficiálně do penze. Ale jestli chceš, můžeš si stůl vyklidit ještě dnes."

„Chceš, abych odešla… dnes?"

„Jistě, pokud chceš. Nebo můžeš zůstat pár dalších týdnů, jestli to pro tebe bude lepší."

„Ano, prosím," odvětila a okamžitě začala litovat toho „prosím". „Odejdu, až ten nový začne, ale do té doby budu dál pracovat na svých případech."

„Jak jsem říkal, na všech už dělá někdo jiný. Ale řekl

bych, že se můžeš podívat na nějaký odložený případ. Cokoliv, co by tě zaujalo. To zní dobře, ne?“

Zaplavil ji chvilkový impulz sebrat se, vyletět z kanceláře a nikdy se nevrátit, ale takovou radost mu neudělá.

„Fajn, to bych mohla. Jakýkoliv případ?“

„Ehm, jo, určitě. Cokoliv, co chceš. Cokoliv, co tě zaměstná.“

Hulda měla pocit, že se jí Magnús chce za každou cenu zbavit. Nejspíš má důležitější věci na práci.

„Skvělé. Budu se tedy snažit zaměstnat,“ řekla sarkasticky a postavila se. Kancelář opustila bez jediného slova rozloučení či díků.

5

Do své kanceláře Hulda doklopýtala v šoku. Měla pocit, jako by ji chytili za ucho a vyhodili. Připadala si, že ty roky služby nic neznamenaly. Byl to pro ni zcela nový zážitek. Věděla, že přehání, že by si to neměla tak brát, ale toho nepříjemného pocitu v žaludku se nedokázala zbavit.

Posadila se za stůl a s prázdným pohledem zírala na počítač. Neměla ani sílu ho zapnout. Její kancelář pro ni byla dosud druhým domovem, ale náhle se v ní cítila nepatřičně, jako by se jí už zmocnil její nový obyvatel. Staré křeslo bylo nepohodlné, hnědý dřevěný stůl vypadal zašle a opotřebovaně, dokumenty pro ni už nic neznamenaly. Nedokázala tu vydržet ani minutu.

Potřebovala se zabavit. Potřebovala něco, co odvede její pozornost. A co by mohlo být lepší než poslechnout Magnúsova slova a porozhlédnout se v odložených případech? Hulda se ale vlastně ani moc rozmýšlet

nemusela. Věděla o nevyřešeném případu, který přímo žadonil, aby ho znovu otevřela. Původní vyšetřování dělal jeden z jejích kolegů a ona sama jeho pokrok sledovala jen zpovzdálí. Nicméně právě to může sloužit jako výhoda a umožní jí se na důkazy dívat jiným pohledem.

Případ se týkal nevysvětleného úmrtí, které skoro určitě zůstane dál tajemstvím. Tedy pokud se neobjeví nové důkazy. Možná z toho nakonec bude skryté požehnání, skrytá příležitost. Za tu mrtvou nikdo nepromlouval, ale Hulda na sebe může vzít roli jejího obhájce. I když jen na krátko. Za dva týdny se toho dá stihnout spousta. Ani na okamžik ji nenapadlo, že by případ mohla vyřešit, ale za pokus to stálo. Navíc jí to poskytne cíl. Byla zarputile rozhodnutá se v kanceláři ukazovat, dokud ji ten „mladý muž" nepřijde vystrnadit. Na mysl jí přišlo, že by kvůli tomu, jak je s ní zacházeno, mohla podat oficiální stížnost a vyžadovat, aby mohla zůstat až do konce roku. Na něco takového je ale vždycky dost času. Teď by bylo dobré soustředit energii na něco pozitivnějšího.

Jako první si musí opatřit složku případu, aby si mohla oživit jeho podrobnosti. Jednoho temného zimního rána bylo v jeskyni u Vatnsleysuströnd, řídce obydleného pobřeží na poloostrově Reykjanes (zhruba třicet kilometrů jižně od Reykjavíku) objeveno tělo mladé ženy. Hulda v té jeskyni nikdy nebyla. Ani k tomu neměla důvod. Ale s oblastí byla dobře obeznámená, jelikož kolem často jezdila na letiště. Byl to pustý, větrný kout země a jeho lávová pole bez stromů